

Misli

Teku lijepe bistre rijeke
u zagrljaju trave,
u sjeni rastrganih vodopada.

I rijeke nose te granice,
taj mulj,
te suhe stijene,
te iskre palih meteora.

I muče se u uskim koritima
i plaču i grcaju suze
i nose razderane rukoveti vode.

A jedno more sluša krik razlivene rijeke.

(1957.)

Ljiljana Matković-Vlašić,
Budi bez svega, živote, Zagreb, 2015., 9.

Imam samo

taj svoj goli život.
Sve drugo mi i pripada i ne pripada
i daje mi se i otima.
Sve su te stvari i moje i svačije,
isto tako i svi ovi ljudi.
Imam samo taj svoj goli život
koji zajedno sa mnom traje i nestaje.
Samo njega stvarno imam
i na rukama vječito nosim.

(1967.)

Ljiljana Matković-Vlašić,
Budi bez svega, živote, Zagreb, 2015., 10.

Bože,

na zemlji mira nema u okrilju tvom.
Prilazimo, odstupamo,
ostajemo sami u mukama svojim.
Molitve naše kruže oko tebe.
Blizu smo i daleko.
Uvijek tako.

(1968.)

Ljiljana Matković-Vlašić,
Budi bez svega, živote, Zagreb, 2015., 27.

Mamin najdalji put

Kad ponekad gledam sebe,
vidim tebe.
Možda brže hodam i uvijek žurim,
a ti si išla polako.
Rekla si često:
ostani još malo!
A ja sam hitala svojim putem.

Telefon sada šuti.
Vremena imam.
Po cio dan zurim u jednu točku
i nikamo ne žurim.
Telefon sada šuti,
a u meni tvoj glas odzvanja
kao živa voda što iz stijene izranja.
Telefon sada šuti.
Ja ga gledam, gledam, gledam.

Bože, koliko vremena imam!
Skamenjeno vrijeme, skamenjene stvari.
Ti, koja si godinama bila blizu,
kao duh dobri, pouzdani, stalni,
otišla si naglo na najdalji put.

U koroti koračam sada polako
pustinjskim pijeskom grada.

(1987.)

Ljiljana Matković-Vlašić,
Budi bez svega, živote, Zagreb, 2015., 91.

Kad bi tata mogao doći

i donijeti svoju vječnost
za vrtove ove puste od tuge
negdje bi opet otvorile se ruže.

Kad bi tata mogao reći
što dospio nije,
dokle se život stere, a smrt dopire,
opet bi zvijezde daleke
vodile zemaljske staze.

Kad bi tata mogao biti
s nama kao prije,
bili bismo jači za jednu ljubav.

Ljiljana Matković-Vlašić,
Budi bez svega, živote, Zagreb, 2015., 89.

Ima jedan izvor

za iskonsku radost,
jedan tajni žubor
za vedrinu
u mudrosti djetetova lica.

Mora jedan korijen biti
zagonetnih osmijeha
bezzložnih i bez grijeha
bistrih kao život sam samcati.

Zaista na samom početku
bez tereta i znanja u čistom sažetku
radost raste iz ralja mraka
kao počelo bića i svijeta.

Ljiljana Matković-Vlašić,
Budi bez svega, živote, Zagreb, 2015., 123.

I kad budeš velik

M.V.

s čitavim svijetom u očima,
sav u svjetlosti svitanja,
miran u smiraju godina,

pamtit ću te od dva dana.

I kad te šutke uz uzglavlje blagoslivljam,
a napolju bijele se ceste
za tvoje korake,
znam:

pamtit ću te od dva dana.

I kad kiše budu brisale prašinu
davnih baština,
a tvoje ruke nosile radosne ptice
za sve šume koje voljesmo,

pamtit ću te od dva dana.

I kad jednom pođem
u obećanu zemlju,
svu od neba, zvijezda i tebe,
ti pjesmo moja, stijeno pouzdana,

pamtit ću te od dva dana.

(1978.)

Ljiljana Matković-Vlašić,
Budi bez svega, živote, Zagreb, 2015., 90.

Kriste, ne želim da mi o tebi govore

učeni mudraci,
hladna srca,
koji znaju svaku pojedinost iz tvojeg života,
a ne zanimaju ih životi bližnjih.
Biblija im je u malom prstu,
a zijevaju pred poteškoćama svojeg brata.
Ne želim da mi o tebi govore ljudi
za koje je kršćanstvo izletišta
u kojem se ugodno ćaska
i gradi spomenik vlastitoj mudrosti.
Umjesto da služe tebi,
traže da ti služiš njima.
Neka mi onda radije o tebi govore zvijezde,
šume,
mora ...
i svi koji te u djelima svojim nose.

Ljiljana Matković-Vlašić,
Ti nisi sišao s križa, Zagreb, 1995., 41.

Vjerujem da sveci koračaju

i ovim prepunim ulicama velegrada,
da gledaju izloge,
ulaze u trgovine,
paze na semafore.

Možda ih nikad nećemo ni susresti ni upoznati.

Možda njihova lica nikad nećemo vidjeti
na televizijskim ekranima,
ni njihova imena u novinama.

Možda se neće nikad slaviti na oltarima.

Vjerujem da ima svetaca za koje samo ti, Bože, znaš.

U buci svijeta živi njihova tišina.

Svjetlo njihovo našim stazama svijetli.

Ljiljana Matković-Vlašić,
Ti nisi sišao s križa, Zagreb, 1995., 43.

Često koračam ulicama

nikoga ne gledajući
u bezimenoj masi.
A u svakom čovjeku,
koji pokraj nas prolazi,
kriješ se ti, Kriste.
Doduše, teško te prepoznati
u onim huliganima koji gnjave prolaznike,
u onoj trojici pijanaca
koji se klate kolnikom.
Kako te prepoznati u onom vozaču
koji se sadistički smije pješaku
što ga je umalo pregazio?
Pa ipak, ti si u svakom čovjeku,
a mi te primjećujemo
samo u onima koje volimo.
Morali bismo te u svakome vidjeti.
Tada naš pogled nikad ne bi bio
prezriv ni ravnodušan.
Tada bi naš pogled mijenjao svijet.

Ljiljana Matković-Vlašić,
Ti nisi sišao s križa, Zagreb, 1995., 49.

Neka prisutnost

Svejedno koje riječi prate putove,
koje kretnje prihvaćaju tjeskobe,
koje misli dočekuju osmijehe.
Važna je neka prisutnost.

Pa što onda, ako smo malo rekli pod suncem!

(1967.)

Ljiljana Matković-Vlašić,
Budi bez svega, živote, Zagreb, 2015., 11.